

Γεράσιμος απο την σοίμαιρο και πουλυ και ξαιπουλλοί το αὐτο πράγμα στὰς χώρας του ανοθε παπα και τοίς πρεζβυτέραις μαι γύς και δέτρον και μαι πασα του δικαίωμα δια ρ. 9 νουμαιρο δια ρεάλια ενεα και καρτα τρύα καθος τω ετήμυσεν ω Γεόργιος Μπέλυωτης και Μανόλης Βασηλούς, ω δε ανοθε παπα κύρ Γεράσιμος και ω μαιγα Γεώργιος απο το αὐτο πράγμα πλλέω κανενα δηκαιωμα να μην έχου μονου να ύνε στυν εξουσία τον ανοθε αγορα σταδο και τον δηαδοχο τος να το καμου εὖς θελου και βούλοντε ωσ αγορα και πράγμα εδηκό τος και αν ηθελε εβρεθή κανενα γγκέρο η ξένος ὅ εδηκος να δηασήσοι τον ανοθε αγοραστν υ τους κλυρονόμους του ηποσχετε ω ανοθε πουλυτής αφτος και τα καλα του και υ κλληρονομυ του να τον ετεφετερου σε πασα κρύση, ὅθεν σε ὡλα τα ανοθε εμνα και τα δῆο μαίρν κοτεταρυζμαίνη και αναπαμένη ἥς πενα και κοτανα της αφετηάς του κατα καιρου εβρεθέτος ρ. 5 νουμαιρο πετε ω αλυλογύσας να τα ζυμνόνετε και παλυ ὅ παρουνσα να έχυ το βεβεο ...».

310

1670-1835. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Σκόπελος.

Κ. Κ α λ λ ι α ν ὅ ς, Αρχείο της νήσου Σκοπέλου, Σκόπελος 1999, σ. 7-25, 41.

311

1671. Διαθήκη. Κύθηρα.

Χ ρ ὺ σ α Μ α λ τ ἑ ζ ο υ, «Πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Κρήτη στὰ Κύθηρα», *ΕΕΒΣ* 39-40 (1972-1973), σ. 524-526 (= Μ α λ τ ἑ ζ ο υ, Βενετική παρουσία στὰ Κύθηρα, αρ. Ε).

ΔΙΑΘΗΚΗ

1671, 1 Σεπτεμβρίου

«... ὅτι Ἐπειδὴ καὶ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων πόποτε τὸν ἄορον καὶ ἐφνὴδιον θάνατον νὰ ἐνόησε καὶ νὰ εἶδε τὴν ὄραν τῆς αὐτοῦ τελευτῆς κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν λόγον τὸν λέγοντα οὕτως καὶ ἐφνὴδιος ἐφ' ἡμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ πάλιν οὐκ ἤδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὄραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχετε, τοῦτω εἰς νοῦν βαλλόμενος καὶ ἐγὼ Κάλλιστος ἱερομόναχος, ὁ κατὰ κόσμον Γλυγορόπουλος, υἱὸς τοῦ ποτὲ λαμπρῶς γενεστάτου κυροῦ Μαρίνου ἀπὸ τὴν περίφημον καὶ περιβόητον Κρήτην, ἐθέλιστα νὰ γράψω τὴν παροῦσα διαθήκην καὶ ὑστερήν μου θέλῃσιν, ἡ ὁποία θέλω νὰ εἶναι βέβαια καὶ ἀνέποπτη, παρακαλῶντας τὴν ὑψιλοτάτην μας ἀφεντιὰ νὰ μὴν βάλῃ χέρι εἰς ὅτι ἐγὼ εἰς τὴν παροῦσαν μου θέλω ὀρδινιάση. Μέλλωντας το λοιπὸν τὴν πολυποθητόν μου, τὴν πολλὴν πεφηλημένην μου, τὴν πολλὴν στένακτον, τὴν πολλὴν ὀρηκτον, τὴν πολλὴν τάραχον, τὴν πολλὴν αἰχμάλωτον καὶ τέλος πάντων τὴν ὑπὸ τῶν ἀθέων ἀγαρινῶν κυριευθεῖσαν, τὴν ταλαίπορον λέγω Κρήτην, τὴν τῶν παλαιῶν θεῶν πατρίδα κατὰ ἑλλήνας καὶ ἐμοῦ κατὰ Χριστὸν εἰς νοῦν βαλλόμενος τὴν ὁδηπορίαν αὐτῆς νὰ κάμω καὶ τὸν ἄωρον θάνατον φοβούμενος μήπως καὶ ἐφνίδιος ἔλθῃ καὶ ἀρπάσῃ με καὶ ἡ ἁμαρτωλὴ μου ψυχὴ μὴναι ἀδιόρθοτος, ἐν πρώτοις λοιπὸν παρακαλῶ

